

Geneviève Brisac

Olga

iyki tap

Resimleyen Michel Gay

Olga iki çocuklu bir ailenin küçük kızı.
Esther adında bir ablası var.
Bir pazar sabahı ailece evdeler. Bildiğiniz
tatil günü işte. Az didişme, biraz can sıkıntısı,
biraz oyun, biraz okul hazırlığıyla geçecek...
zannettiyseniz yanıldınız! Olga hiç durur mu,
aklına gelenleri bir bir uyguluyor, bu sıradan
günü kendince renklendirmeye çalışıyor!

İkinci öyküde Olga'yla ailesi kar tatiline gidiyor.
Kayak yapacaklar. Ama tatil daha başından sarpa
sarıyor. Ezizetli bir yolculuğun ardından
vardıkları kayak merkezinde Olga'yı hiç
ummadığı maceralar bekliyor. Ee, Olga'ya göre
hayat dediğin maceralı, eğlenceli olmalı zaten!

hayykitap

9 TL

ISBN 978-605-5101-12-1

9 786055 1

Hayykitap - 206
Yaşasın Çocuklar - 41

Olga
Geneviève Brisac

Özgün Adı: Le grand livre d'Olga / Olga, Olga au ski
Yazan: Geneviève Brisac
Resimleyen: Michel Gay

Fransızcadan Çeviren: Ece Nahum
Redaksiyon: Şiirsel Taş
Yayına Hazırlayan: Gökçe Ateş Aytuğ
Sayfa Tasarımı: Mehmet Karakurt

Olga © l'école des loisirs, Paris, 1990
Olga au ski © l'école des loisirs, Paris, 2008
© Hayykitap, 2012
Türkçe yayın hakları Hayykitap'a aittir.

Ulusal Kitap Merkezi'nin desteğiyle çevrilmiştir.
Ouvrage traduit avec le concours du Centre national du livre.

ISBN: 978-605-5181-13-0

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2013

Baskı: Özkaracan Matbaacılık
Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sitesi No: 13
Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 12228
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No: 36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Sertifika No: 12408
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
cocuk@hayykitap.com
www.hayykitapcocuk.com

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Olga

Geneviève Brisac

Resimleyen: Michel Gay
Fransızcadan Çeviren: Ece Nahum

Geneviève Brisac

Paris, Fransa doğumlu Geneviève Brisac, Ecole Normale'in edebiyat bölümünden mezun oldu. Çocuk kitaplarının yanı sıra yetişkinler için de roman, öykü ve denemeler yazıyor. Brisac'ın ayrıca bir tiyatro piyesi bulunuyor. l'école des loisirs adlı yayınevinde çocuk ve gençlik kitapları editörlüğü yapan Brisac, birçok genç romancının tanınmasında rol oynadı. 1996 yılında *Week-end de chasse à la mère* adlı romanıyla Prix Femina ödülü alan yazar, bu romanının senaryolaştırılmasında da rol alıyor.

Michel Gay

Olga dizisinin çizeri Michel Gay biyografileri sevmiyor. Bir tek 1947 yılında doğduğunu, doğum yerinin de Fransa'nın Lyon şehrinde, bir hayvanat bahçesinin karşısında olduğunu söyleyelim. Çizimlerinin bulunduğu kitapları küçüklerin bu kadar beğenmesinin sebebi, insan olsun, penguen, zebra, kedi yavrusu veya kurt olsun, kahramanlarını çok iyi anlayarak çizgiye dökmesi. Çizdiği kahramanların maceraları, gizliden gizliye yapıp ettikleri Michel Gay'nin ilgi alanına giren konular. Michel Gay'nin çocukları anlama ve çizme biçiminden, küçüklerin dünyasıyla olan telepatik bağının hiç kopmamış olduğu anlaşılıyor.

Kitapta geçen isimlerin okunuşları

Geneviève Brisac - *Jönviev Brizak*

Michel Gay - *Mişel Ge*

Cléo - *Kleo*

Esther - *Ester*

Eugene - *Öjen*

Françoise - *Fransuaz*

Joseph - *Josef*

Marc - *Mark*

Myrtille - *Mirtiy*

Olga - *Olga*

Papipaul - *Papipol*

Snoopy - *Snupi*

Sylvain - *Silven*

Olga

Kruvasan

Günlerden pazar. Olga'nın canı sıkılıyor. Ablası Esther ödev yapıyor, annesiyle babası ise uyuyor ya da belki de uyuyormuş gibi yapıyor. Birden Olga'nın aklına bir fikir geliyor.

– Anne, gidip pastaneden bir şeyler alsam olur mu?

– Ama bana söz ver... diyor annesi uykulu uykulu.

Olga “bana söz ver” diye başlayan cümleleri dinlemez pek.

– Size kruvasan, kendime de şeker alırım. Hem kendi param da var.

Kruvasanı üzerine basa basa, *şekeri* ise usulcacık söylüyor ama sonuçta hepsi açıkça duyuluyor.

Kapının kilidini çevirdiğinde baş döndürücü bir hisse kapılıyor. Asansöre binmek tıpkı balonla yolculuk etmek gibi.

Apartman kapısından etrafı kolaçan ediyor. Bu pazar sabahı görünürde hiç köpek yok. Olga çıkmadan önce, tıpkı havuza giriyormuş, kendini suya, bambaşka bir dünyaya bırakıyormuş gibi, derin bir nefes alıp tutuyor.

Kaldırımın ortasında bir oluk var. Olga bu oluktan yürümeye çalışıyor. Bir ayağını öbürünün tam önüne koyarak yürümek gerek. Hiç de kolay bir iş değil.

Annesiyle babası niye her şeyden endişe ediyor ki? Olga'nın asıl endişesi, hiçbir zaman olağandışı bir şeyin olmaması. Bu gidişle büyüdüğünde torunlarına anlatacağı tek bir anısı bile olmayacak. Zaten çoğu şeyi de unutuyor. Nasıl oluyor da anneannesi

çocukluğunda yaşadığı maceraların hepsini aklında tutabiliyor, hayret! Abisi Eugene'in yaptığı bütün haylazlıkları falan. Olga'nın hayal bile edemeyeceği bütün o maceraları...

Olga birden karşı kaldırımında Sylvain'i

görüyor. Kreşten arkadaşı, Sylvain. Ah o kreş günleri, nasıl da güzeldi. Oradayken tek yaptıkları eğlenmekti.

Olga Sylvain'e bayılıyor.

Sylvain babasıyla birlikte karşıdaki pastanenin önünde kuyrukta bekliyor. O pastanenin kruvasanları daha lezzetli ama Olga'nın oraya gitmesine izin yok çünkü bunun için caddenin karşısına geçmesi gerekir.

- Aslında geçsem annemler nereden
anlayacak ki!

Tam o sırada Sylvain de Olga'yı görüyor.

- Olga!

Sylvain bisikletinin
üzerinde. Babası eğilmiş,
bisikletin selesini tutuyor,
Sylvain ise Olga'nın
dikkatini çekmek için
ellerini kollarını
sallıyor. Olga o
tarafa bakmıyor.

Kendi kendine bir şarkı uyduruyor:

İşte ben Külkedisi

Ama kaybedersem ayakkabımı,

Beni kimse tanıyamaz ki.

Yok, böyle kafiye tutmadı. Bütün dizelerin

“i” ile bitmesi gerekirdi. Olga ayaklarına bakınca aklına bir fikir geliyor:

*İşte ben Külkedisi
Ama kaybettim patiğimi,
Şimdi prens de ne yazık ki
Tanımaz artık beni.*

İnsan Şarkı yazmakla meŐgulken ayaklar kendiliğinden y r y verir.

*İşte ben Külkedisi,
Yaparım temizliğimi,
Bulamazsam bile patiği,
Gider bulurum prensi,
Tanıtırım kendimi.*

Prensle nasıl evleneceğini kafasında canlandırmaya alıŐan Olga oluktan yürüyor.

Pembe yünlü terlikleri sırlıslıkla.
En iyisi havada, uçan bir araçta
evlenmek. Derken farkına bile
varmadan caddenin karşısına
geçiveriyor. Bir yasağı çiğnediğini
basbayağı BİLİYOR, ama bunu
düşünmemeyi başarıyor.
Sanki iki tane Olga varmış gibi.

Olga alışverişi biten Sylvain'le babasını
görmezden gelmeye çalıştığı için çok meşgul.
Hiç oralı olmadan ağır ağır yaklaşıyor. Hatta
bir ara durup parasını sayıyor, sonra da çamur
içindeki ayaklarına bakıyor.

Sylvain'le babası da gidiyor bu
arada.

Olga neşelenerek, "TEK
BAŞINA dışarıda olmak ne kadar
güzel," diye düşünüyor. Kuyrukta
büyükler gibi sabırla sıra bekliyor,

hem de gitmesinin yasak olduğu
pastanede.

– Yedi çilekli, beş kolalı jelibon,
iki muzlu rulo, onlu pakette ayıcık
drajelerden, bir tane çiklet, yedi de
kruvasan lütfen.

Kadın hızla Olga'nın istediklerini
hazırlıyor. Elleri bir oraya bir
buraya gidiyor. Aslında çok nazik
bir kadın ama sattığı hiçbir şekerin adını
bilmiyor.

“Ben kendi dükkânım olduğunda şekerleri
hep çocukların boyunun yeteceği yerlere
koyacağım, pazardaki meyveler gibi açıkta
duracaklar. Ayrıca dondurma ve şeker dağıtan
makineler olacak. Bir de kendi yaptığım
oyuncakları satacağım.”

Olga dönüş yolunda sessiz bir ıslık
tutturuyor.

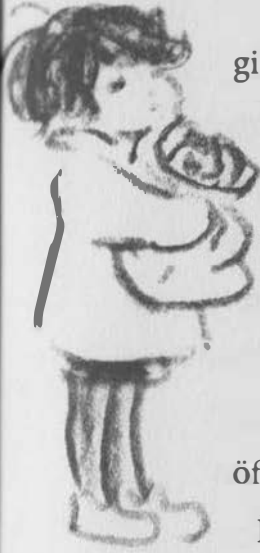
Hoplaya zıplaya yürürken hafif bir rüzgârın saçınızı havalandırması kadar heyecanlı bir şey yok. Müthiş bir duygu.

Apartmanın kapısına geldiğinde, o rüzgârın dindiğini hissediyor Olga. Tam üstünde, tepede sinir bozucu bir bulut var. Asansörde bu his daha da kuvvetleniyor; içinde, göbeğinin üç santim üzerinde bir yerde hafif bir sıkıntı duyuyor. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler var.

Olga annesiyle babasına hazırlayacağı tabakları düşünüyor. Yatağınıza kruvasanlı, reçelli kahvaltı getiren bir kızınızın olması hiç fena sayılmaz ona göre.

Eve vardığında, hızla açılan kapının ardında öfkeden köpüren babası duruyor. Bütün

girişi kaplamış, dev gibi.

- Sen kimden izin aldın

bakayım!

Babası Olga'yı sertçe içeri
çekince kruvasan paketi yere
düşüp dağılıyor.

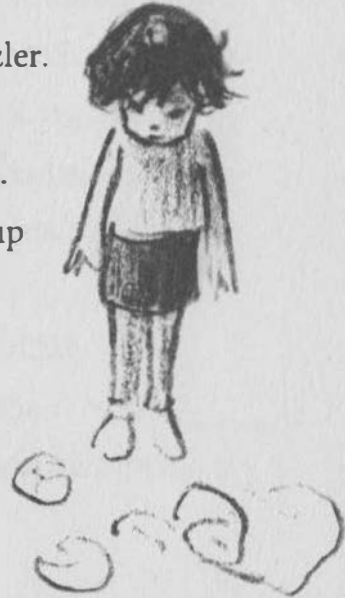
Olga içinde bir hayal kırıklığı ve
öfke dalgasının kabardığını hissediyor.

İyi bir şey yapmak isteseniz bile

azar işitirsiniz; ne bir dinlerler ne
bir şey. Kendi başınıza bir şey
yapmanıza hayatta izin vermezler.
Haksızlık duygusu boğazında
dügümleniyor, hıçkırıyor Olga.
Gözünde yaşlarla başını kaldırıp
babasına bakıyor:

- Ama izin almıştım.

Sonra da hızla odasına
kaçıyor. Caddenin karşısına

geçip öbür pastaneye gittiğini nereden
anladıklarını öğrenmeye bile çalışmıyor.

Büyükler canları ne isterse
yapabiliyor ama uyumak ve
çocukları mutsuz etmekten
başka bir şey istemiyorlar
ki. “Ben büyüdüğümde
asla evlenmeyeceğim,” diye
düşünüyor Olga.

On bir yaşındaki ablası
Esther, odasının kapısında belirip Olga’ya
durumu açıklıyor:

– Çok geç kaldın, o yüzden merak ettiler.

Olga Esther’e büyük harflerle koca bir
poster hazırlatıyor:

HER ŞEY MAHVOLDU

Sonra da postere desenler, şekiller, kıvrık

kollu yıldızlar, üzeri kırmızı çarpıyla çizilmiş
anne baba figürleri, kafesler ekliyor.

Sepetteki Mesaj

Olga cezalı.

Pazar gününü ne kadar sevdiği düşünülürse, büyük haksızlık bu. Hiçbir kabahat işlemediğin halde odanda kapalı kalacaksan hayatın ne zevki var.

Olga sinirinden iki oyuncak bebeğini azarlıyor. Sersemler!

- Erkeklere sersem deniyorsa, kızlara da sersemiye denir, anladınız? diye bağıyor Olga, Esther'e doğru.

Esther'den cevap olarak:

- Ha ha, ne komik, gibi bir homurtu geliyor.

Olga, Gepetto ve Kırmızı Başlıklı Kız kuklalarını evlendirmeye karar veriyor. Kafalarından aşağı biraz su serpiyor. Dügünde yağmur yağması uğur getirir. Ama morali hâlâ bozuk. *Hansel ile Gretel* kitabını yere fırlatıyor.

“Hiç anlamıyorum şu Gretel’in nasıl böyle tombik, pembe pembe yanakları olabiliyor. Evde yiyecek hiçbir şey olmadığı için ormana bırakmamışlar mıydı onu? Hem, yanakları dışında her yeri zayıf; sıskacık, çöp gibi bacakları var.” Olga da istiyor öyle incecik, tüysüz bacakları olmasını. Kitaplardaki resimlerde küçük kızların bacaklarında hiç tüy olmaz. Pencereden bakan Olga alnını cama yapıştırıyor. Tam bir tutsak. Derken birden siniri uçup gidiveriyor.

Ablasına sesleniyor:

- Esther koş, aklıma bir fikir geldi!

Esther kapıdan kafasını uzatıyor. Bazen ters tarafına denk gelseniz de, Esther'e güvenebilirsiniz.

- Şşşt. Babam herkes kendi odasında kalsın dedi.

- Jelibon ister misin? Patates kızartması şeklinde yapmışlar, diyor Olga.

Gümüş rengi kutusunu açıyor. Annesiyle babasına hediye edilen eski bir kutuyu kendisine hazine kutusu yapmıştı. Olga'nın içine şekerlerini koyduğu hazine sandığı bu.

- Küçük sepetlerinden birini alabilir miyim?

Olga Esther'in oyuncak bebeklerinden birinin sepetine iki patates jelibon ve taze sayılabilecek iki çilekli jelibon koyuyor. Sapına uzun bir ip bağlıyor. Esther Olga'nın ne yapmak istediğini anlamaya başlıyor.

- İçine ne yazalım?

Olga bir kâğıda,
karpuz kollu ve açık yakalı
bir elbise giymiş, başında
tacı olan bir prenses, prensesin
göbeğinin ortasına da yuvarlak içine
aldığı küçük bir bebek çiziyor.

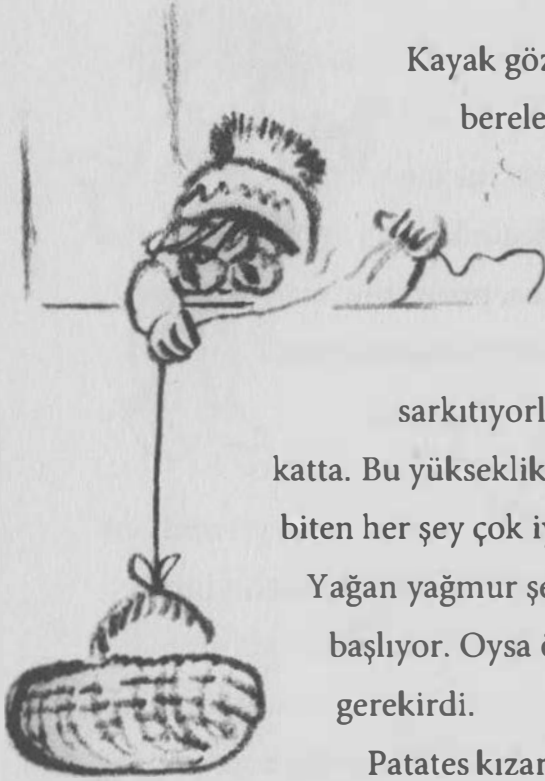
Resimde şöyle yazıyor:

LÜTFEN BENİ KURTARIN,
TUTSAK EDİLDİM.

Esther her harfi farklı bir renge boyuyor,
Olga da resmin etrafına kalpler, güneşler,
fiyonklu hediye paketleri çiziyor.

Birbirlerini ite kaka, yazdıkları mesajı şeffaf
dosyaya koyup sepete yerleştiriyorlar.

- Yüzümüzü de gizlememiz lazım, diyor
Esther.

Kayak gözlüklerini takıp
berelerini giyiyor,
pencerenin
köşesine
saklanıp
sepeti aşağı
sarkıtıyorlar. Evleri ikinci
katta. Bu yükseklikten sokakta olup
biten her şey çok iyi görülebiliyor.
Yağan yağmur şekerleri eritmeye
başlıyor. Oysa önlem almaları
gerekirdi.

Patates kızartması jelibonlar
yağmur suyunda yüzüyor ama
neyse ki notları kupkuru.

– Şeffaf dosya çok süper bir fikirmiş, diyor
Olga.

Sokaktan yaşlı bir kadın geçiyor. Karşı
komşu bu; bastonuyla sepete hafifçe çarpıyor

ama içine bakmıyor kadın. Kızlar heyecanla bekliyor.

Kadının ardından bir süre kimsecikler görünmüyor. Derken hızlı hızlı, etrafı koklaya koklaya bir köpek geçiyor sokaktan. Sonra da gözü birbirinden başkasını görmeyen bir çift sevgili.

Olga'nın yine neşesi kaçıyor.

– Neden insanlar mesajımızı okumuyor.

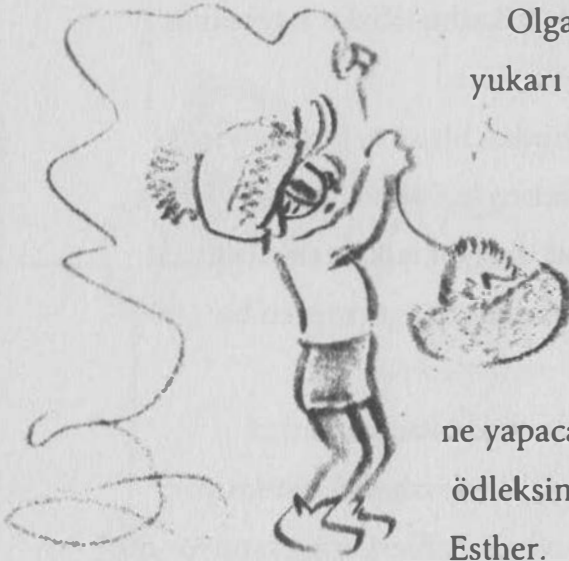
Kimse etrafında olup bitenleri umursamıyor mu?

– Hiç şaşırmadım doğrusu, diyor Esther.

“Herhalde yağmurda ıslanmamak için acele ediyorlar, ama hiç hoş değil, ölebiliriz burada, hiç mi umurlarında değil?” diye düşünüyor Olga.

Esther birden Olga'yı bir dirsek darbesiyle dürtüyor.

– Bak, Sylvain'le babası geliyor. Müthiş olacak!

Olga hızla sepeti
yukarı çekiyor.

– Hayatta
olmaz. Sylvain’e
bayılıyorum
ben.

– Eee,
ne yapacağız peki? Çok
ödleksin Olga! diyor
Esther.

– Keşke balıkçı olsaydık, ne güzel olurdu,
diyor Olga. Oltalarımız ve yem olarak da bir
sürü kurtçuğumuz olurdu. Nehir kıyısında bir
evde yaşırdık, pencereler nehre bakardı. Hatta
pencereden doğrudan suya bile atlayabilirdik.

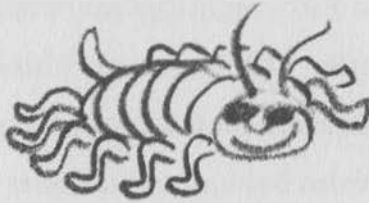
Esther ansiklopediden Amerikalı oyuncu
Lauren Bacall hakkında merak ettiği bir şeye
bakmaya koyuluyor. Olga’ya her seferinde
cevap vermesine gerek yok, nasılsa Olga

çoğunlukla kendi kendine konuşur.

- Cezam bittiğinde taşınabiliriz, diyor
Olga.

Sepetten sızan erimiş şeker ve yağmur suları halının üzerinde kırmızı bir gölcük oluşturuyor.

- Yeni evimize kırkayağını da götürecekmisin? Halıdaki lekeye baksana, hiç değilse kapamak için üzerine koyarsın, diye öneriyor imalı imalı Esther.

Günlük

Esther odasına kapanmış.
Günlüğünü yazıyor. Dışarıda
yağmur yağıyor.

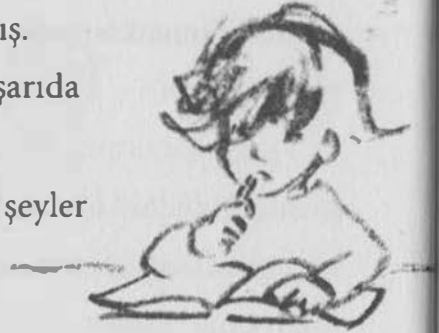
Olga ise birlikte bir şeyler
yapmak istiyor.

Öğretmencilik

oynamak mesela. Ya da Esther'in günlüğünü
okumak. Ama Esther günlüğünü her zaman
anahtarıyla kitler, anahtarı da gizli bir köşeye,
başka bir anahtarla açılan bir kutuya saklar.

“Kesin benim hakkımda bir şeyler
yazıyor,” diye düşünüyor Olga. “Ben de kendi
günlüğümü yazacağım.”

Olga'nın da günlük olarak kullanabileceği
bir defteri var.

Üzerinde tilki resimleri
olduğu için defteri başlangıçta
beğenmemişti Olga.

“Biraz bebek işi bence.
En kibar büyükler bile
böyle hatalar yapıyor,
insan hediye vereceği zaman
biraz düşünmeli. Benim hayatta en
sevdiğim şey hediye vermektir.”

Defterine yazmaya başlıyor:

Olga'nın gizli günlüğü

6 Şubat Pazar

Paris, odam

Offff! Yazı yazmak ne kadar da zor,
harfleri çizeceğim derken insanın aklına
gelen fikirler uçup gidiyor. Olga bir keresinde
fikirlerini babasına yazdırmayı denemişti

ama babası çok sabırsız. Yakışıklıdır babası,
ama sabırsızdır da. Üstelik el yazısı çok kötü,
öğretmeninkine hiç mi hiç benzemiyor.
Okunmuyor bile.

“İşyerinde nasıl idare ediyorlar acaba?
Herhalde söylemeye çekiniyorlardır.”

Olga yine yazıyor:

*Berbat bi gün. Yamur yaıyor. Hiçbişi
yapmıyoruz. Keşke kedim olsaydı. 2 tane
kedi istiyorum. Adlarını da Miki ile Cléo
koyardım.*

Kedilerinin resmini çiziyor.

Sonra da uyuklayarak kitap okuyan
babasının yanına koşuyor.

– Sana günlüğümü okuyayım mı?

Elinde defter, çene hafifçe yukarıda,
dimdik bir pozisyon alıyor.

Okumaya başlıyor.

- İyi hoş da, niye iki kedi? diyor babası.

- Çünkü iki tane isim buldum.

- Yalnız ne yazık ki kedi

konusunda bir sorunumuz var,

diye söze karışıyor annesi.

- Sizin neyle sorununuz yok ki zaten,

diyor Olga.

Oysaki bir anlığına, okuma yazma

bilmenin ne kadar faydalı bir şey olduğunu

söyleyip duran ailesini haklı bulur gibi

olmuştu. Günlüğünde yazdığı gibi iki kedi

almalarını sağlayabileceğini sanmıştı mesela.

- Sen daha doğmadan önce, çok eskiden,

evimize bir kedi almıştık, diyor annesi.

Adı Joseph'ti. Dişi bir kediydi. Babanı çok

seviyordu ama baban kediye o kadar da

bayılmadığı için ciddi sorun yaşamıştık. Baban

peşindeki kediden kurtulabilmek için bütün

gün evde kaçacak delik arıyor, gittiği her odada arkasından kapıyı kapatmak zorunda kalıyordu.

Olga anlatılanları kafasında canlandırıyor.

- Çok eğlenceli. Peki ben niye her şeyi kaçırıyorum? Haksızlık bu. Hem Papipaul'ü tanıyamadım hem de kediyi görmemişim işte.

Papipaul, Olga'nın baba tarafından dedesi, yani babasının babası. Öleli uzun zaman olmuştu. Artık gökyüzündeydi. Olga bu göklerdeki dede hikâyesinin doğruluğundan tam olarak emin değil ya, neyse.

Yine keyfi kaçıyor.

İnsanlar neden ölmek zorunda ki?

İnsanlar neden canının istediği şeyleri yapamıyor?

Olga tehditkâr bir tavırla:

- Sonuçta insan canının istediğini yapamayacaksa bir şey yapmanın anlamı yok,

diyor annesiyle babasına.

Babasına biraz dokunuyor bu sözler.

- Kedi almak söz konusu olamaz. Ama istiyorsan hemen gidip balık alabiliriz. Hem de iki tane alırız.

- Onların da adları Cléo'yla Mitzi olabilir istersen, diyor annesi.

- Miki! diye düzeltiyor Olga hemen.

Üstelik Cléo'yla Miki kedi adı.

- Arabayı ben sürebilir miyim baba, öne oturabilir miyim?

Babası bugün yeterince taviz verdiğini düşünüyor. Çocukları şımarık olacak diye ödü kopar zaten.

- Yeter artık

Olga, sabrım tükeniyor, diyor.

Olga arka koltuğa oturuyor ve

elleriyle babasının kulaklarını kapıyor.

- Şimdi sabrın tükenmiyor, değil mi?

Aslında canı elleriyle babasının gözlerini kapamak istiyor ama bunun için pek de iyi bir zaman olmadığını farkında.

Evlerine daha uzak olan, ama her türden hayvanın bulunduğu bir mağazaya gidiyorlar.

Olga önce bir şempanze yavrusu aldirmayı deniyor.

- Onu her gün biberonla beslerim, söz veriyorum. Bak, hiç sevmediğim halde söz verdim.

Küçük bir Çin domuzu da var dükkânda.

- Bunu bana alman lazım baba, ben de Çin domuzu

burcundanmışım, annem dedi. Ne güzel arkadaş oluruz. Hem hiç

gerçek dostum yok, hadi lütfen.

- İki balık alabilir miyiz lütfen, diyor babası satıcıya.

Adam balıkları su dolu şeffaf bir poşete koyuyor. Olga suyu dalgalandırıyor. Balıklarından birinin alnında bir yıldız var, balıkların alnı olabiliyorsa tabii. Öbürü de araba sarsıldıkça buldog cinsi köpeğe benzeyen kafasını poşetin iç yüzüne çarpıyor.

Olga ön koltukta. Bir kraliçe edasıyla oturuyor. Mutluluğuna diyecek yok.

- Adları Marc ve Françoise olsun, diyor.

- Bunlar balık adı olabiliyor mu? diye soruyor babası ilgiyle.

Eve döndüklerinde Olga yeniden günlüğünü yazmaya koyuluyor.

Paris, gece vakti.

Marc ve Françoise camdan evlerini çok sevdi. Bi kayaları ve sarı mavi küçük taşları var. Çok fazla yemek yiyolar. Suyun üzerine çıktıkları zaman onlara yem veryorum.

– Esther! diye ablasına sesleniyor Olga.

– Sen buraya gelsene, balıkların iki dakika kendi başlarına da yüzebilir. Gel de çizgi film izleyelim.

– Biliyor musun, sen doğmadan önce benim de bir balığım vardı. Snoopy, diye anlatıyor Esther. Ama feci bir şekilde öldü. Fanustan dışarı atlamış. Saatler sonra bulduk. Annemle birlikte kibrit kutusundan bir tabuta koyduk, balkondaki çiçek saksılarından birine

gömdük. Ben kibrit çöplerinden bir de mezar taşı yaptım. Ama sonra çok tuhaf bir şey oldu: Akşam buzdolabını açtığımda bir de ne göreyim, küçük bir tabakta Snoopy duruyor. Annem dedi ki, o Snoopy değilmiş, bir sardalyeymiş.

Olga, “Bu Marc’la Françoise’ın başına gelemez. Onlar mutsuz olamazlar çünkü birbirlerine âşıklar,” diye düşünüyor.

Günlüğüne şunları yazıyor:

*Olga’nın gizli günlüğü, 6 Şubat Pazar
Marc ve Françoise, sizi çok seviyorum.
Ben de sardalye yemek istiyorum,
evimizde artık hiç sardalye yenmiyor.*

Pazar Akşamı

– Senin sevgilin var mı?

Esther ile Olga küvette
karşılıklı oturuyor.

Kırmızı
bebeklik leğenleri de
yanlarında. Olga onu
ters çevirip kendine kulübe yapıyor. Üstelik
deniz savaşı oyunu için kullandıkları bir sürü
boş şampuan şişesi de küvetin içinde. Böyle
olunca su, küvetin içinde durmaktan çok, dışarı
taşıyor tabii.

Esther Olga'nın sorusunu yanıtsız bırakıyor.
Küvette fazla yer kaplayan Olga'yı kızdırmak
için:

– Bu benim sırrım, sana söyleyemem, diyor.

Olga Esther'in bacağına çimdikliyor, bağırp çağırıyor, küvette tepinip etrafa daha da fazla su sıçratıyor.

Sonunda da ağlamaya başlıyor.

- Benim niye bir sırrım yok, ben de bir sırrım olsun İSTİYORUM. Sır olarak saklayabileceğim en ufak bir şey bile gelmiyor aklıma.

- Israr etme, söyleyemem, diye kestirip atıyor Esther. Söylersem sır olmaz.

Annesinin bağırdığını duyan Esther hemen küvetten çıkıyor. Anneleri pazar akşamları her işin saatinde yapılmasına çok önem verir. Ama bunu asla başaramazlar.

Olga kafasını leğenin altına sokuyor.

Aklına sallanan dişi geliyor. Herkes dişinin sallandığını biliyor, bu bir sır değil. Ama hemen şu anda düşerse kimsenin bilmediği bir şey olacak. Olga dişinin düşmesi için

yumruklarını sıkıp dizlerini bükerek vücudunu kasabildiği kadar kasıyor. Hem, dışının düşmesi bu sıkıcı güne heyecan da katmış olacak.

– Zaten Olga diye ismi olan bir kız nasıl büyüyebilir ki? Olga tam bir küçük çocuk adı. Koridordan annesinin bağırıları geliyor. Neden hep böyle bağılıyor ki şu annesi? Halbuki çok iyi biri.

Olga kırmızı leğenin altından, annesinin koştura koştura ertesi sabaha hazırlık yaptığını ve akşam yemeği için masaya örtü serdiğini duyabiliyor.

İçeri doğru bağılıyor:

– Ben okula gitmek istemiyorum. Okula gitmek şart mı yani, niye gitmek zorundayız?

Her zamanki gibi kimseden cevap gelmiyor.

Bunun üzerine Olga kafasını suya daldırıp

küvetin içinde boylu boyunca uzanıyor. Tıpkı bir balık gibi, nefesini tutarak, suyun içinden yukarıda dalgalanan şeylere bakıyor.

Annesinin bağırdığını tam duymuyor artık. Bir çırpıda sudan çekip çıkarılıncaysa, kendini gevşekçe annesinin kollarına bırakıyor. Ne güzel annesinin böyle bir anda endişelendiğini görmek.

Annesi Olga'yı bir güzel sarstıktan sonra kucaklayıp azarlamaya başlıyor:

– Delirdin mi kızım sen? Komik mi yani şimdi bu yaptığın?

Annesinden azar işiten Olga köşesine çekiliyor. Esther ona pembe terliklerini ve

birlikte okumaları için bir hikâye kitabı getiriyor. Daha sonra abla kardeş, şarkılar söyleyerek sofrayı kuruyorlar.

Akşam yemeği de güzel geçiyor. Sanki bir felaket yaşanmış da ardından ortalık durulmuş, her şey yoluna girmiş. Herkes huzurlu ve sakin, hepsi birbirine tatlı sözler söylüyor.

– Hepimizin birbirini sevdiği zamanlara bayılıyorum, diyor Olga, domatesli çubuk makarnasını dudakları arasından hüpleterek.

Olga kararlı, bir kez daha annesiyle Esther'i hayatlarını kökünden değiştirmek için ikna etmeye çalışacak.

– Peki ama neden sürekli canımızın

istemediği Şeyleri yapmak zorundayız?

- Siz masayı toplayın kızlar, ben haberleri izleyeceğim, diyor anneleri.

Esther'le Olga masayı topluyor. Arada sırada böyle örnek küçük kızlar olmak çok zevkli.

- Sen hiç merak etme anneciğim, biz her Şeyi hallediyoruz. Sen otur, dinlen. Mutfaktan istediğin bir Şey var mı?

Olga dans ederek tabakları bulaŐık makinesine yerleştiriyor.

Esther de masayı sileceği süngeri uzatırken Olga'ya bir reverans yapıyor.

Buzdolabını açmıŐ, artan yemeklerin saklandığı, hepsi birbirinin aynısı olan küçük kapları incelerken, hah, aklına

parlak bir fikir geliyor Olga'nın.

Hemen gidip Esther'e söylememek için kendini zor tutuyor.

“EN SONUNDA BENİM DE BİR SIRRIM OLACAK,” diye düşünüyor, annesinin haberleri izlemek için uzandığı kanepenin arkasından eğilerek geçerken. Gizlice aldığı bir huniyi, boş bir limonata şişesini, kırmızı leğenini ve banyodan birkaç çeşit şişeyi kimseye çaktırmadan odasına götürmeyi başarıyor.

Esther'le annesi sohbete dalmış.

– Etraf fazla sessiz sanki,
diyor annesi endişeyle.

– Sana Almanca
dersinde öğrendiklerimi
sayayım mı? diyor Esther.

Tam o sırada Olga'nın
duyuru yapmak için kullandığı
küçük çanın sesi duyuluyor.

Esther ile annesi Olga'nın odasının kapısını çalıyor.

Olga bir kasket takmış ve küçük önlüğünü giymiş. Girişe de bir kasa yerleştirmiş.

- Önce ödeme yapmanız gerek, diyor.

Sonra ikramlardan yararlanabilirsiniz.

Üç şeffaf kabın içinde gri gri topaklanmış pembe bir sıvı var.

- Canınızın istemediği şeylerden kurtulmanızı sağlayan sihirli iksirin dağıtım merkezine

hoş geldiniz, diyor Olga yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeye. Tanesi on lira, tam da dişimiz çıktığında diş perisinin getirdiği kadar.

- Biraz pahalıymış, diyor Esther.

Annesi aile indirimi isteyince Olga ikisine toplam on liradan iksir vermeyi kabul ediyor.

– Kazanacağım parayla sana çok güzel bir hediye alacağım anneciğim. Artık okula gitmek diye bir şey olmadığına göre para kazanacak bolca zamanım olacak.

OKUL. Bu kelime annelerine yapılması gereken işler olduğunu hatırlatıyor.

– Saat kaç olmuş! diye bağıyor. Çabuk! Dişler fırçalanacak, sonra da hemen yatağa!

Olga fena halde hayal kırıklığına uğruyor.

– Ama bu gerçekten sihirli bir iksir.

Tarifini bir tek ben biliyorum, benim sırrım bu. Şişenin tamamını sakladım ama bu kaplardakiler sizin, alabilirsiniz. Canınızın istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmayacaksınız bundan böyle.

– Ama benim canım, kızlarımın yatağa girmesini istiyor, diyor annesi. Hiç şaka yapar gibi bir hali yok.

Olga isyan bayrağını çekiyor.

– Hepiniz yalan söylüyorsunuz işte. Bu evde insan hiçbir zaman canının istediğini yapamıyor.

Yorganın altına kıvrılıp ağlamaya başlıyor. Ağlaması bitince derin bir uykuya dalacağını bilen annesi, Olga'nın odasından çıkmaya hazırlanıyor.

Fakat tam o sırada, gün boyu anne babasının her dediğini yapmış olduğuna karar veren Olga başını yastığından kaldırıp sesleniyor.

– Hop, anne, bana kitap okumayı unuttun bakıyorum.

Olga

kayakta

Hava kapkaranlık. Saat sabahın beşi. Olga kalkmış, ama ayakta uyuyan bir prenses gibi kendini onu giydiren annesinin kollarına bırakmış. Annesi külotlu çoraplarının üzerine kısa çoraplarını geçiriyor, boğazlı bir şeyin üzerine yün kazağını giydiriyor.

- Bunların içinde boğularak öleceğim, sıcaktan patlıyorum, diye mızıklıyor Olga. Fakat karşı koymaya gücü yok.

Kayağa gidiyorlar.

Esther ise çoktandır ayakta. Hazırlıklarını tamamlamış, sabırsızlanıyor. Kendini

şimdiden piste kayarken hayal edebiliyor. Güneş, parlayan bembeyaz kar, üzerinde kot pantolonu, vjjjt, vjjjt, süzülerek iniyor. Belki kayak sörfü yapmayı da dener bu sefer.

Önceki akşam uyumaya çalışırlarken Esther Olga'ya özel ders vermişti.

- Önce yukarı doğru gitmeyi, sonra inişi öğreniyorsun. Ayaklarını ördek gibi açarak çıkıyorsun, inerken ise kar küreyici gibi iniyorsun. Yani ayaklarının inerken de, çıkarken de V şeklinde durması gerekiyor.

Esther kardeşine bir şeylerin mantığını ve bilinmeyen yönlerini anlatmaya bayılır. Daha önce hiç kar görmemiş olan Olga'nın bütün ayrıntıları bilmek istemesi, sorular sorması, girişecekleri kartopu savaşlarının, yapacakları kardan adamların ve kulelerin hayalini kurup durması işi daha da eğlenceli hale getirmişti.

Yola koyuluyorlar. Saat beş buçuk.

Olga arabanın arka camının önüne boya kalemleri ile kitaplarını, anorak giydirdiği oyuncak bebeklerini ve cep fenerini yerleştiriyor. Fenerini kullanmaları gerekse ne güzel olurdu. Belki uzun bir elektrik kesintisine denk gelir veya gizli geçit bulurlardı. Yanlarında götürecekleri kuru pastaları, mandalinaları, muzları ve dolapta kalan, bozulmaya yüz tutmuş yiyecekleri de buraya koyuyorlar. Esther yolda dinlemek için bir yığın albüm hazırlıyor. Babaları bütün bu eşyaların kapladığı arka camı kullanması gerektiğini hatırlatıyor. Huysuzluğunun

üzerinde olduğu buradan belli, çünkü ne zaman yolculuğa çıksalar arka camın önü mutlaka tıka basa dolu olur.

Gün ağardıkça zaman geçmek bilmez oluyor. İşin ilginç yanı, hava epeyce sıcak. Kızlar paltolarını çıkarmak istemiyor ama hepsi terliyor; üstelik arabada

içecek bir damla bile su yok.

Virajlı

otoyolda, araba yavaşladıkça zaman sanki büsbütün duruyor. Babaları radyoyu açıyor, radyoda tam da buldukları yerdeki korkunç trafikten bahsediliyor. Buz tutmuş geniş arazilere çıkmayı beklerken, kendilerini sıcakta, kalabalık bir araba keşmekeşinin ortasında buluyorlar.

Anneleri sanki genel bir tespitte bulunurmuş gibi:

– Gören de bütün aklı evveller sabahın beşinde kalkıp yola dökülmüş sanır, diyor.

Babaları sessizliğini bozmuyor, için için sinirlendiği belli. Münasebetsiz bir laf ettiğinin farkına varan anneleri koltuğunda iyice kıvrılıp güneş gözlüğünü takıyor. Bu haliyle bir karıncayı andırıyor, ya da erimiş bir kardan adamı.

Olga nedenini tam anlamasa da bu durumdan kendini sorumlu tutuyor. O yüzden cesaretini toplayıp:

- Hadi öpüşüp barışın, diyor.

- İsterseniz bir şeyler dinleyelim, diyor

Esther de.

Artık araba hiç ilerlemiyor. Bazı yolcular araçlarından inmiş, etrafta dolaşiyor.

Durum çok felaket sayılmasa da sanki her şey düğüm olmuş, bir daha hiç çözülmeyecek, eski haline gelemeyecek gibi. Belki de her yer aynıdır.

İnsanlar kayak kıyafetlerini üzerlerinden sıyrırmış; arabaların arkası anoraklar, kazaklar, koca koca kayak çizmeleriyle dolu.

- Acaba bütün karlar eriyor mudur şu anda? diye soruyor Olga, ufuktaki dağların beyaz doruklarına bakarak.

Biraz park yeri görevlisine, biraz da cankurtarana benzeyen sarı üniformalı adamlar arabaların arasında dolaşiyor. Trafikte kalanlara su ve çilekli süt dağıtıyorlar.

- Süt üretilen bir bölgedeyiz herhalde, diyor anneleri.

Kafasını kaldırıp etrafta inek var mı diye bakıyor Olga. Ama önlerinde arabadan başka bir şey görünmüyor. Uçsuz bucaksız bir araba konvoyu... Olga'nın canı ağlamak istiyor, eğer tatillerinin tamamını burada bu şekilde geçireceklerse evlerine dönmeyi bin kere tercih eder. Ama bu yolda dönüş yapmak da olanaksız.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyor, herkesin morali bozuk. Anneleri fener ışığında onlara öyküler okuyor. Dikkatini bir çocuk kitabına vermiş kazazedelere benziyorlar.

Bir şeyler atıştırıyorlar; ezilmiş cips, haşlanmış yumurta ve ahududu kremalı bisküvinin

yanında yörenin çilekli sütünü içince midesi bulanana Olga uyuyakalıyor.

Uyandığında hava çoktan kararmış. Karanlık yollarda öteki arabalardan iz yok. Babası virajları alırken hafifçe ıslık çalıyor. Dik bir yokuş çıkıyorlar. Yağmaya başlayan karın altında küçük bir köyün ışıkları seçiliyor.

Tıpkı kartpostallardaki manzaralar gibi.

Belki tek eksiği
arka fonda
etkileyici bir
müzik ile Walt
Disney çizgi
filmlerindeki
sincaplar.

Muhteşem bir manzara.

Anneleri kendini tutamayıp:

– Ben üşüdüm, diyor.

Nihayet varıyorlar. Olga'yla Esther

gökyüzünü izlemek için kafaları havada arabadan iniyor. Bembeyaz karların ortasında el ele tutuşmuş, ağızları hayranlıkla açılmış, kıpırdamadan duruyorlar.

Kalacakları evin önündeki karla kaplı çalılıkların ortasına kendini neşeyle atarken:

- Tıpkı una benziyor, diyor Olga. Pamuk gibi aynı, tadı da çok güzel. Kardan kulübe yapalım mı?

- Hemen eve girin bakayım! Üşütüp hasta olacaksınız! diye bağılıyor anneleri.

Olga nezle ya da anjin olacak endişesiyle kafayı bozmuş. Oysa biraz gözlem yeteneği olan herkesin açıkça görebileceği gibi, kalın kazaklar ve şallarla dolaşmasına rağmen sürekli nezle olan biri varsa o da kendisi. Olga

mikropların kazak da bere de dinlemediğini düşünüyor, zaten kat kat giyinmekten de nefret ediyor.

- Hiç üşümüyorum ki, diye bağıyor avazı çıktığı kadar.

Mesela Eskimolar kardan kulübelerinde üşüyor mu? Aksine, terlediklerini herkes bilir, pırıl pırıl bir cildi olur onların. Olga karın içinde yuvarlanıyor. Tıpkı filmlerdeki gibi. Ama bir anda tepesinde beliren annesinin öfkeli yüzü bu filme hiç mi hiç uymuyor.

- Hayat sana hayal ettiğinden fazlasını sunduğunda illa ki bunu bozacak biri çıkar, diye söyleniyor Olga, annesinin peşi sıra eve doğru yürürken.

Kalacakları ev zemin katta. Bir teknenin içine benziyor; her yer öyle küçük, dar ve alçak ki. Annesi Olga'yı montundaki karları silkelemesi için girişte, paspasın üzerinde

bırakıp ufak yatakların üzerine sereceği çarşafları çıkarmaya koyuluyor. Bu işten pek keyif alır gibi bir hali yok.

Yatakları yapmaya çalışırken on iki büklüm oluyor, çünkü evin içini tasarlayan her kimse yatak

çarşaflarının değiştirileceğini hesaba katmamış, yatağın sonsuza dek ilk haliyle kullanılacağını sanmış olmalı. Anneleri, hiçbirinin umurunda değilse de, çarşafların düzgün durmasını istiyor. Şilteleri kaldırıp çarşafları duvarla şilte arasına sıkıştırıyor, sonra da duvara sürtüp yaraladığı parmaklarına bakıp ağlamaklı oluyor.

– Anne tavşanın patileri uf oldu, diyor.

İki kardeş gecenin bir yarısı ortalığı velveleye veriyorlar ama anneleri pek oralı olmuyor, *Karlar Kraliçesi* gibi, kalbi buz tutmuş

sanki. Balkona çıkıyor, geri döndüğündeyse keyfi yerine gelmiş gibi.

– Senin de havan o kadar çabuk değişiyor ki insanın hava durumuna bakmaya bile zamanı olmuyor, diyor Esther.

On beş dakika sonra hepsi yataklarında, horul horul uyuyor.

Ertesi gün evlerden dışarıya birer renk yelpazesi yayılıyor sanki; en çok da turuncu, mor ve turkuvaz renkleri seçiliyor. Çocuklar kayak eğitimine katılmak için çıkıyorlar. Saat dokuza beş var.

Olga ile Esther eğitime katılmak istemiyor.

– Eğitim alacaksak tatile gelmiş sayılmayız ki, diyor Olga bir atasözü söylercesine.

Anneleri kafasını sallayarak Olga'yı onayladığını belirtirken, bacağına yapışmış iki küçük köstebek olmaksızın, huzur içinde kayak yapmak isteyen babaları:

– İyi de o zaman nasıl kayak şampiyonu olacaksınız, diye soruyor.

Bir yandan da annelerine, hayatlarını zorlaştırmaktan vazgeçsin diye abartılı kaş göz hareketleri yapıyor. Şu erdemlilik taslayan tavrına ve “doğru söze ne hacet” demeye gelen dudak bükmeye bir son vermesini istiyor.

Anneleri her zaman, büyüklerin rahat etmek uğruna çocuklara yalan söylemesine karşı olduğunu söyler. Kayağa gidince eğitim almak zorundasınız, demek de bu tür yalanlardan biri ona göre. Eğitim almak zorunda falan değilsiniz, bu kadar basit.

Anneleri küçük banyoya kapanıp musluğu açıyor.

Tatile çıkmamanın en kötü yanı, başınıza geleceklere önceden tahmin etmek zorunda olmanız ve buna rağmen bazen her şeyin sarpa sarabilmesi.

Olga'yla Esther toplanmamış kahvaltı masasında oturuyorlar.

Olga boyama yapıyor, ablası da bir arkadaşına esprili bir mektup yazıyor. Babaları ise kayağa gitmek için

özenle hazırlanıyor. Şu anda yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu, istemeyenler içinse elinden bir şey gelmeyeceğini ima ediyor gibi.

- Sen eğitime mi gidiyorsun? diyor Olga.
Biz annemle kalacağız.

Anneleri küçük banyodan seslenip lafa karışıyor:

- Aynen. Sonra da temizlik ve alışveriş yapmama yardım edersiniz.

- Şimdi de ev kadını triplerine girdi, siz ona aldırmayın, diyor babaları.

Belki de öyle ama Esther önlemini almak istiyor. Bütün gününün annesi ve Olga ile heba olmasını hak etmediğini düşünüyor.

Renkli kayak kıyafetlerini üzerine geçiriveriyor Esther. Üç dakika içinde saçını atkuyruğu yapıp beresinin altında toplamış, ayağına kocaman kayak botlarını giymiş, küçücük evin içinde botlar yüzünden tuhaf tuhaf yürüyerek bağıyor:

- Kayak gözlüğümü kim yürüttü?

Esther'le babası iki kahraman edasıyla pistte yerlerini alıyor. Gökyüzü masmavi, saat sabahın dokuz buçuğu. Kayak sırası

almış başını gitmiş, kayakçıları dağın tepesine taşıyan ve bembeyaz yamacın üzerinde yılbaşı ağacı süslerini andıran teleskilerin binış noktasından, yokuş yukarı uzuyor da uzuyor.

Anneleri ise aynanın önünde saçını Japon çubuklarıyla topuz yapıyor.

- Ben soğuktan buz kesmiş bir Japon oldum, diyor Olga'ya. Dağ havasının neşelendirmediği tek insan o belki de.

Olga köşesinden annesine bakıyor, pek iyiye işaret değil bu durum.

- Peki biz ne yapacağız, diyor hafiften tehditkâr bir tonla. Kardan adam yapalım mı?

- Eğer evin bahçesine yaparsan olur, ben de ortalığı toplarken seni pencereden görürüm.

- Hayatta olmaz. Hep birlikte vakit geçirmek için tatile geldik, sense kaytarmak için bahane arıyorsun, diyor Olga kızarak.

- Tamam o zaman, birlikte alışverişe gidelim.

Olga annesiyle alışverişe gitmenin avantajlarını tartıyor. Anında silip süpürdüğü için annesinin almayı tercih etmediği, en sevdiği keklerden aldırabilir. Bir de annesi Olga'nın en sevdiği keklerin hangisi olduğunu her zaman doğru tahmin edemiyor tabii, günden güne değişebiliyor çünkü.

Hem sonra, akşam yemeğinde ne yiyeceklerine kendisi karar vermiş olur. Ayrıca annesine, gözüne çarpan bir oyuncak ya da boya kalemi, belki de yeni bir fosforlu kalem aldırabilir. Tek sorun, çok kolay teslim olacak olması.

- Tamam, gelirim, ama kızağı da alırsak.

- Oki doki! diyor annesi, ne zamandır kaybettiği neşesini kot pantolonun ceplerinden birinde buluvermişçesine.

Anneleri hiç kayak kıyafeti giymez, hep kot pantolon giyer.

Kızakları fosforlu penıbe (dağda her şey fosforlu olur) uzun bir plastik parçası. ekmek için de tıpkı köpek tasmaı gibi siyah bir ipi var.

Olga'yla annesi kızağa bir de alııveriı torbası yerleıtirdiler mi her şey tamam. Haydi bakalım, yola çıkma vakti!

Kızak büyük bir hızla tepeden aıağı kayıyor, Olga'yla annesi kızağın üzerinde iki büklüm.

- Peki ta markete kadar kızakla gitmeye ne dersin?

- Oki doki! diyor, sağduyusunu büsbütün yitiren annesi.

Olga nde, annesi arkada oturuyor. Eski filmlerdeki pilotlar gibi gneı gözlüğü takmııılar. Kızağın burnunu yokuı aıağı, süpermarketin bulunduğu tarafa çeviriyorlar. İlk baılarda biraz dıe kalka gidiyorlar.

Kızağı döndürmeyi bilmediklerinden, önlerine çıkan her şeye tosluyorlar. Fren yapmaları gerektiğinde de kar botlarıyla hız kesmeye çalışıyorlar, oysaki ön tarafta kızağın frenleri var.

Neyse ki on-on beş kez düştükten sonra yöntemi öğrenmeye başlıyorlar.

Süpermarkete varışları büyük bir gösteriye dönüşüyor.

Kraliçeler gibi gururlu bir edayla, kızaktan inip küçük markete giriyorlar.

Şansını denemek için:

- Bana yüzük alabilecek kadar paramız var mı? diye soruyor Olga. Pazarlığa bir yerden başlamak gerek ne de olsa.

- YOK! diyor annesi. Kızak yolculuğu neşesini yerine getirmiş.

Ama asıl sürpriz, market raflarında satın alacak HİÇBİR ŞEY olmaması. Bir rafta bir kutu fasulye konservesi, başka bir rafta bir iki paket makarna, ıssız raflarda bekleyen tek tük malzemelerin dışında bomboş. Sanki marketten bir fil ya da yağmacı sürüsü geçmiş.

- Burada ne olmuş yahu? diye soruyor annesi, turistlerin saçma sorularını yanıtlamaktan daha önemli işleri olan üniformalı bir adama.

Bir elinde büyükçe bir çikolata, öbür elinde kraker taşıyan Olga ile annesinin raflar arasında çaresizce dolaşmasını izleyen mavi saçlı bir kadın açıklamaya başlıyor:

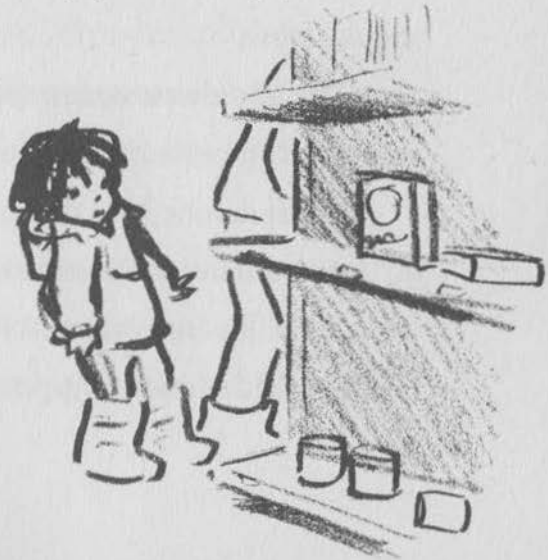
- Burası her hafta böyle olur. Market cumartesi akşamüzeri dörtte açılır. İnsanların hepsi birden bu saatte akın eder. Rahat etmek için haftalık alışverişlerini tek seferde yaparlar. Sonra da sizin gibiler her şeyden habersiz çıkagelir tabii.

Annesi bütün bunları çok şaşırtıcı ve sinir bozucu buluyor.

- Koyunuz biz KOYUN, diyor Olga'ya. Basbayağı koyun, şu hale bak.

- Geç kalmış koyunlar oluyoruz galiba, diyor ortada bu kadar şaşırarak bir şey göremeyen Olga.

Burada yiyecek bir şey yok işte, açıkça ortada. Marketi yağmalamışlar, hepsi bu.

Annesi heyecanla:

- Kızakla daha aşağıdaki köye inelim mi, ne dersin, yukarı da yumurtayla çıkarız? diye soruyor, havada macera kokusu alıyorum dercesine.

- Alnımda enayi mi yazıyor? diyor Olga.

Alnımda enayi mi yazıyor, Esther'in bu aralar sık sık kullandığı son moda lafı. Çok harika, havalı ve taşı gedğine koyan bir laf olduğunu düşünüyor.

- Madem öyle, burada kalan son hazır peynirli patates püresini yeriz, diyor annesi soğuk soğuk.

Olga köşeden annesine bakıyor. Bu cevaptan hiç hoşlanmadı.

- Tatil demek beni durmadan yiyecek bir şeyler almaya sürüklemek değildir, tatil demek birlikte bir şeyler YAPMAK, dahası EĞLENCELİ bir şeyler yapmaktır.

- Aaa, deminden beri ne güzel eğlenmiyor
muyuz işte, diyor annesi alınmış gibi.

- HAYIR! diyor Olga.

İki pötibör bisküvi arasına çikolata
koyarak kendine sandviç
yapıyor.

Kasadaki kadın gözünü
dikmiş onlara bakıyor.

“Çaktırmadan ürünlerimizi
atıştırıp sonra da hiçbir şey
olmamış gibi masum masum
çıkıp giden turistleri iyi biliriz
biz,” diye düşünüyor.

Annesi aldıklarının parasını ödüyor veee
hadi bakalım, doğruca yola! Olga pembe
kızağa yerleşiyor.

- Bu sefer ben süreceğim. Köye nereden
gidildiğini biliyor musun?

Annesinin müthiş bir fikri var: Tek

yapmaları
gereken, yollarını
kaybetmemek
için karın üzerindeki
en taze izleri takip ederek
yokuştan inmek.

Kısacası, hiçbir şey bildiği yok.

Yola çıkıyorlar, annesi şarkı söylüyor,
Olga da virajları geçerken kayak şampiyonu
pozları takınarak oyun oynuyor. Her şey
harika, hayat güzel. Ufukta kimseciklerin
olmayışı, çam ağaçlarının dallarından yere
dökülen kar taneleri, güzelim patikalar ve hatta
güneş...

- Çok eğlenceli, değil mi? diyor annesi bir
süre sonra. Olga'nın vereceği cevaptan emin,
fikrinden dolayı pek gururlu.

- Tabii tabii, diyor Olga, annesinin
sorusunu biraz yersiz bulmakla birlikte.

Birden fren yapıyor. Annesi yuvarlanıp yere düşüyor.

– Delirdin mi sen?

– Şşşşt, diyor Olga ve avcılar gibi, el kitaplarından öğrendiği yöntemle yerde emekleyerek ilerlemeye başlıyor. Bir köknarın kalın dalından iki gri sincap onlara bakıyor.

– Anlatsak kimse inanmaz, diyor Olga.

Annesi çok heyecanlı. Sincaplar hayatta en sevdiği şey. Sincapları tekrar görmek için geri gelebilirler. Onları evcilleştirebilirler. Hatta yanlarında bile götürebilirler. Olga'yla annesi, kızaklarına atlayıp yokuş aşağı yola devam ederken bu türden hayallere dalıyorlar.

Havanın hızla karardığını fark etmiyorlar.

Rüzgâr esmeye başlamış. Bulutlar saatte on bin kilometre hızla üzerlerinde kümeleniyor.

Annesi artık fikrinin sandığı kadar parlak olmayabileceğini düşünmeye başlıyor.

Kızak artık kardan çok buzun üzerinde kayar gibi gidiyor, üstelik kar yağmaya başlıyor. Göz gözü görmez hale geliyor.

– Yürüsek daha iyi olur, kızakla gitmek çok tehlikeli, diye mırıldanıyor annesi.

– Korkmaya mı başladın? Durumumuz çok mu kötü?

Annesi cesaretini kaybetmemek ya da en azından kaybetmemiş gibi yapmak zorunda.

– Merak etme, diyor. Dağda fırtınalar çok kısa sürer, hem artık köye yaklaşmış olmalıyız. Epeydir iniyoruz.

Yürümeye devam ediyorlar, botları kara batıp çıkıyor. Bazen önde yürüyen annesi, fark

edemediği bir çukur yzünden kalçasına kadar kara gömülüyor. Olga'nın hayalinde evlerin küçük ışıkları canlanıyor, kim bilir ne kadar sıcacık, ne kadar rahatlardır. O ufacık daireleri bile Şu anda sıcak ve rzgrsız olmalı. Olga usul usul ağlamaya başlıyor.

- Aaa, yok, sakın ağlama Olga! diyor kendinden çok da emin görünmeyen annesi. Eve vardığımız zaman istediğin kadar ağlarsın.

Eninde sonunda eve varacaklarını düŐünmek onları biraz rahatlatıyor. Ama kızakları her adımda bacaklarına çarpıp duruyor.

- Birazdan kafamıza yiyeceğiz bu kızıağı. Bir yere bırakalım bence, diyor annesi.

Bu fikir Olga'ya balonun içinden çantaları atma hikâyelerini anımsatıyor. Fazlalıklardan kurtulmanız gerekiyorsa işler kötüye gidiyor demektir.

Artık hava bayağı soğuk. Olga ile annesi kızağı bir ağacın dibindeki kovuğa bırakıyor.

Olga kızağı bıraktıkları yerin civarındaki ağaçları aklında tutmaya, döndüklerinde orayı hatırlamasını sağlayacak işaretler bulmaya çalışıyor. Örneğin buldukları yerden az aşağıdaki köyün ışıklarının görülebilir ama yine de korkunç uzak olduğunu aklına yazıyor.

- Yarın gelip kızağı alırız, değil mi anne?

Annesi dişlerini sıkarak, ağzını açmadan tek bir HIM HIMM...

sesiyle, Olga'nın yün beresinin üzerinden başını okşayarak cevap veriyor.

- Anayola
çıkmamız lazım, diyor.

Ayakları ağaç köklerine
takıla takıla, kâh tırmanarak kâh
birden karşılarına çıkan eğimlerden
kayarak, bata çıka ilerliyorlar. Rüzgâr uğulduyor.

Ansızın araba farları görüyorlar.

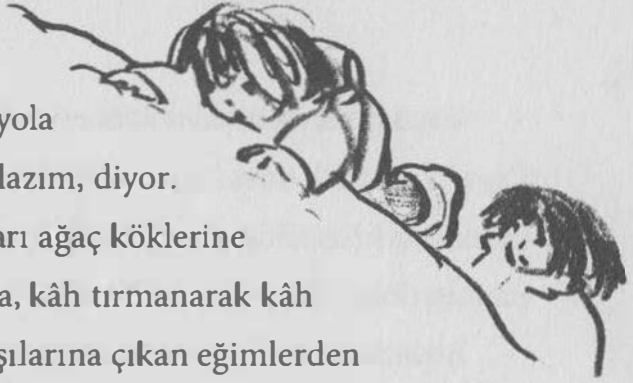
- Gece olmuş, diyor Olga.

- Hayır, henüz olmadı ama yola
çıktığımızı göre kurtulduk demektir.

Annesi arabaların durması için kollarını
sallıyor ama ne yazık ki yoldan nadiren araba
geçiyor, onlar da durmuyor.

- Tek çaremiz yolun tam ortasında
durmak veya bir ağacı barikat olarak
kullanmak, diyor Olga.

Çok küçük adımlarla, yavaş yavaş
yürüyorlar. Annesi Olga'nın havalanıp
uçacağından korkuyor.

- Kalın paçom da yok üzerimde, diyor Olga. Ya ikimiz burada, karın, fırtınanın ortasında kalıp ölüsek? Hem, de üzerimde paçom bile olmadan?

Birbirlerine hikâye anlatmaya başlıyorlar.

- Çok sevdiğin birisi sana hiç beğenmediğin bir hediye aldı diyelim, ne yapardın? diye soruyor Olga.

Fırtınanın ortasında kaybolmuş, kızaklarını bırakmışlarken, Esther ve babaları muhtemelen onları her yerde merakla ararken, soğuktan, korkudan, yorgunluktan ve ayaklarındaki ağırlardan şuracıkta ölüverecek

haldeyken Olga'nın böyle bir soru sorması annesini güldürüyor.

Yüzlerini elleriyle koruyarak öylece duruyorlar artık; en

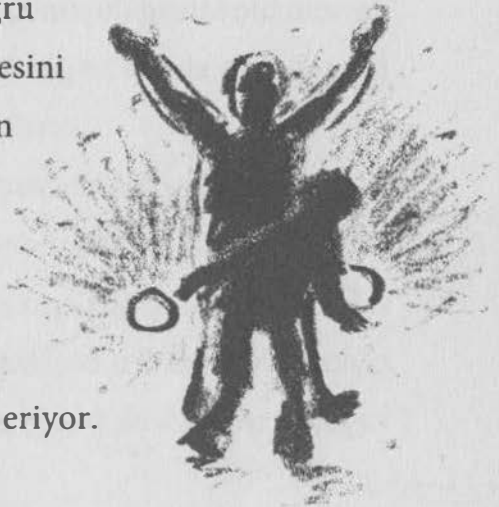
kötüsü de insanı tokatlarcasına esen rüzgâr.

Kulakları buz kesti. Annesi iç çekiyor.

- Korkma, kurtulacağız, diyor Olga.

Sanki Olga'nın bu sözleri etki etmiş gibi tam o sırada bir araba onlara doğru kayıp yakınlarında duruyor. Olga ve annesi dönüp bakmıyor bile. Araba dururken kızak sesi gibi bir ses çıkarıyor. O an neler olduğunu sezinler gibi oluyorlar, arabadan gelen sesler çok tanıdık. İki kapının kapandığını duyuyor ve rahatlayarak oldukları yere çöküyorlar. Esther ve babası onlara doğru koşuyor. Esther annesini öpücüklere boğarken babaları da Olga'yı kucağına alıyor.

Hepsi birbirine sarıldıktan sonra duygusal anlar sona eriyor.

- Nasıl becerdiniz kaybolmayı? diyor

Esther.

- Üç dakikalığına olsun gözden kaybetmeye gelmiyorsunuz, diyor babaları da.

Olga ile annesi her ikisinin de endişeli ve kızgın olduğunu fark ediyor.

- İnsan ne zaman fırtına çıkacağını kestiremiyor, diyor annesi kısık bir sesle.

- Alnımda enayi mi yazıyor? diyor Esther de annesinin bu cevabına karşılık.

- Macera, diye en kısık sesiyle mırıldanıyor annesi, hiç kimse duymasın diye. Bunu sadece Olga duyup annesine göz kırpmıyor.

Ertesi sabah herkes kayak dersine gidiyor, üstelik bu sefer anneleri de geliyor. Onun katıldığı, eskiden çok iyi kayan ama ne olur ne olmaz diye yeniden başlangıç seviyesine dönen kayakçılara yönelik bir ders.

Babaları kendini geliştirmek isteyenlerin katıldığı şampiyonlar takımına, Esther Oklar adında bir takıma, Olga da Kar Taneleri takımına kaydoluyor. Böyle kayak merkezlerinde bir sürü saçma sapan isim uydururlar.

Saat dokuzu gösterdiğinde Kar Taneleri hariç tüm gruplar teleferiklere yöneliyor. Kar Taneleri ise tıpkı Esther'in Olga'ya daha önce anlattığı şekilde ördek gibi çıkmayı ve kar küreyici gibi inmeyi öğreniyor. Her şeyi de bilir şu Esther. Olga'nın ablasına iten i hayranlık duymasının bir sebebi de bu.

Üç saatlik debelenme.

Üstelik kar yağıyor.

Olga söyleniyor.

Yüzünü ıslatan buz gibi karın altında, ie işleyen bir

rüzgârla savrulurken ördek
yürüyüşü yapmaya zorlanmak
insanlık dışı bir muamele
değil de ne.

Üstelik yukarı çıkmak
bir saat sürüyor, sonra
da herkes sırayla geçsin
diye bir saat bekliyorsun.
Bu bekleyişin sonunda sıra
geldiğinde ise, besbelli

ki kafası başka yerde olan ve sıkıntıdan
patlayacakmış gibi görünen eğitmenin
önünden, kar küreyici pozisyonunda
kayıyorsun. İniş yalnızca bir dakika sürüyor.

Kısacası kayak, bir saat sıkılmak, sonra
bir dakikalığına azıcık eğlenmek demek. Olga
bu hesabı, biraz sonra annesiyle babasına
anlatabilmek için aklına yazmaya çalışıyor.

Allah'tan Myrtille adında bir kız var. Olga

kızın yüzünü çok komik buluyor. Burnu hokka gibi.

Kız sekiz yaşında, yani Olga'dan büyük ama ondan daha kısa boylu.

Orléans'da yaşıyor.

Gerçi kız Fransız'a da benziyor, bu Orléans Fransa'da mı acaba? Olga bunu Myrtille'e sormaya çekiniyor, biraz alıngan bir hali var kızın.

- Dersten sonra bizim evde oyun oynayalım mı? diye soruyor bir dakikalık iniş

için bir saat sırada beklerken gevezelik etmek isteyen, üstelik arkadaşlarını eve çağdırmaya bayılan Olga.

Ama Myrtille daveti kabul etmediğı gibi, ders bittikten sonra hoşça kal bile demeden ortadan kayboluyor.

Olga, herkesin kayaktan sonra doluştuğı açık hava lokantasında vakit geçiren annesi, babası ve Esther'in yanına gidiyor. Belli belirsiz güneşi bulunca lokantadakilerin hepsi yüzünü yukarı çevirmiş. Kayak için toplanılan yerden lokantaya giden geniş yol hafif eğimli. Olga

batonlarını sımsıkı tutarak dizlerini hafifçe kırıyor.

Çok zevkli; kendini kayak şampiyonu

gibi hissediyor. Doğrusunu söylemek gerekirse müthiş bir duygu bu. Uçuyorum, uçuyoruuum!!! diye bağırarak kendini babasının kollarına atıyor.

Olga o gün öğleden sonra teleferikle tepeye çıkıp babasıyla birlikte kaymak istiyor. Kalabalıkta kayarken insanların önüne geçerek veya hoşlanmadıkları insanların kayağını batonla hafifçe dürtüp onları düşürerek eğlenebilirler. Kendisi artık çok iyi bir kayakçı ne de olsa.

Pistlerin aşağısında kızarmış patates yiyorlar. Anneleri binlerce soru soruyor. Neşesi yerinde, dersi çok iyi geçmiş, her isteneni yerine getirebilmiş. Myrtille'i hatırlayınca birden hüzünleniyor Olga. Belki de güneş bulutların arkasına saklandığı için hüzünlenmiştir.

Patates kızartmalarını üst üste dizip

patatesten adam yapıyor, pipetiyle üfleyerek gazozunda baloncuklar oluşturuyor.

Suratından düşen bin parça.

- Eğitime gitmeyeceğim ben, diye açıklıyor kararını.

- Niye, ne oldu? Düştün mü?

Olga cevap vermiyor.

- Aşk acısı çekiyor, diye alay ediyor Esther.

Olga ona en kötü bakışını fırlattıktan sonra ağlamaya başlıyor.

Yanaklarından süzülen yaşlar eldivenlerini ıslatıyor.

Annesiyle ikisi konuşmak için sessiz bir köşeye çekiliyorlar. Olga bir banka uzanıp anlatıyor:

- Bıktım artık. Tam bir arkadaş ediniyorum, saniyeler sonra bir bakıyorum ortadan kaybolmuş. Bu akşam eve oynamaya gelecek kimsem yok. Hiçbir yerde kendime

arkadaş bulamıyorum.

Derken birden gülmeye başlıyor.

- Gözyaşlarım kulaklarıma doldu.

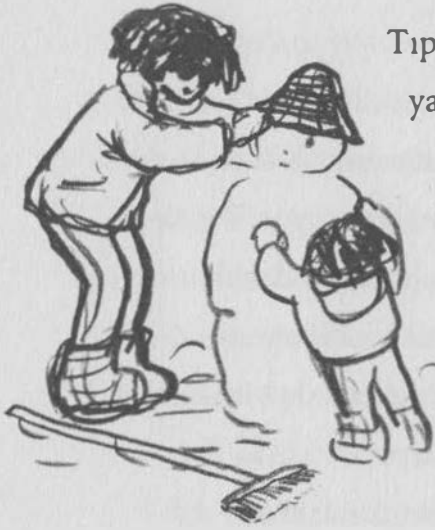
Annesi ne diyeceğini bilemiyor. Kayak merkezinde elbette Olga'nın arkadaşlık kurabileceği bir sürü tatlı kız olduğunu, herhalde ilk seferde burnu havada bir şımarığa rastladığını söylemek istiyor.

Ama Olga derdini unutmuş bile.

- Hadi ders başlamadan kardan kadın yapalım, diyor.

- Ne zaman dinleneceğiz peki? diye soruyor annesi. Tatillerde asla dinlenilmediğini çok iyi bilmekle birlikte, herkes gibi o da birazcık söylenmeye bayılır.

Kardan kadınları kısa sürede kocaman oluyor. Elinde süpürgesi, başında şapkası, soğumuş patates kızartmalarıyla süslü kocaman eteğiyle çok görkemli bir hali var.

Tıpkı çok akıllı ve kültürlü
yaşlı bir kadına benziyor.

- Kadınıma bir de
kardan kedi yapalım mı?
diye öneriyor Olga.

Ama saat çok geç
olmuş, derse
dönmeleri
gerek.

Olga bu sefer Kar Taneleri takımında
diğerlerinin önüne geçiyor, telesiyeje eğitimle
beraber biniyor. Ama böyle yan yana oturmak
rahatsız edici, Olga'nın bir sohbet konusu
bulması lazım. Ne diyebilir acaba? Allah'tan
eğitmenin telesiyejde sohbet etme huyu var da,
Olga'ya kendi annesinden, kız kardeşlerinden
bahsedip bütün ailesini bir bir sayıyor. Bunun
üzerine Olga da ona kendi ailesini sayıyor.

Tepede işler biraz bozuluyor. Olga bu sefer

ciddi ciddi kaymaya karar vermişti, ama küçük bir çocuk sürekli kendisiyle konuşmak istiyor, onu paltosundan çekiyor, bir türlü rahat bırakmıyor.

“Ne gıcık bir kız bu böyle! Üstelik altı yaşında bile yok,” diye düşünüyor Olga çocuktan kaçmaya çalışırken.

Ders çok iyi geçiyor, çünkü bu sefer gerçek bir yokuştan aşağı kayıyorlar. Eğitimci Olga’yı örnek öğrenci seçip, kayakları arasında yokuş aşağı son hızla indiriyor.

– Yaşasın kayak! diye bağıyor Olga.

Akşam, evde ailece lambanın etrafında toplanmış, sıcak çikolata içiyorlar. Olga bunu çok romantik buluyor. Gecenin karanlığında hafif hafif kar serpiştirirken, insan dışarıyı seyredip içerideki tatlı sıcaklığı hissedebiliyor. Herkesin keyfi yerinde.

Esther bugün kronometreyle tepeden aşağı dimdik indiklerini anlatıyor. Bütün günü yumurtanın içinde, tepeye çıkmakla geçirmiş.

– Yakışır, diyor Olga fısıldayarak.

O da eğitimin sonunda öğretmenin kendisini omuzlarına aldığını anlatıyor. Havası yerinde.

Sonra da yapışkan küçük kızı ve gerçekten nasıl da hiçbir şekilde laftan anlamadığını anlatıyor.

– Umarım kıza iyi davranmışsındır, diyor annesi erdemlilik taslayan tavrını takınarak.

Olga buna biraz şaşırıyor.

– Şu hayat çok garip. Sekiz yaşındakiler benimle oynamak istemiyor, ben de beş yaşında biriyle oynamak istemiyorum, sonuçta herkes mutsuz oluyor.

Karlar eriyor. Tüh!

Dersler artık vıcık vıcık çamurda yapılıyor.

Anneleri durumdan hoşnut bir edayla:

– Çünkü artık havalar ısınıyor, diye açıklıyor.

Neyse ki bir haftalık tatil bitiyor. Olga tatil boyunca evi dolduran milyon tane arkadaş edindi.

Esther ranzaya uzanmış, kulağında kulaklıklar, bir yandan müzik dinlerken bir yandan *Agatha Christie* romanı okuyor.

Babaları halinden pek memnun. Güneşten ve kardan kapkara olmuş, döndüklerinde herkesi kendine hayran bırakacak.

- Gitmeden temizlik yapmamız gerek, diyor anneleri. Şöyle köşe bucak bir temizlik. Kim yardım etmek ister?

